

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Ὅπως ἐν τοῖς λοιποῖς τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ ὁ Πλωτῖνος εἰσάγει τὸ περὶ οὗ ἐκάστοτε πρόκειται θέμα ὡς γνωστὸν ἐπὶ τὸ πολὺ, οὕτως εἰς τὰς περὶ τοῦ καλοῦ θεωρίας αὐτοῦ οὔτε διαλεκτικὴν τινὰ ἐπαγωγὴν τῆς τοῦ ἀντικειμένου του ἐννοίας ἐπιχειρεῖ, ὡς ποιεῖ, λόγου χάριν, ὁ Πλάτων ἐν Ἰππία τῷ μείζονι (1), οὔτε ὀρισμὸν τινὰ αὐτοῦ προτάσσει, ὡς θὰ ἐποίει πιθανῶς ὁ Ἀριστοτέλης, (2) ἀλλ' ἀναχωρεῖ ἀμέσως ἐκ παραδεδεγμένης ἤδη ἀρχῆς, ὅτι τὸ καλὸν ὑπάρχει, ὅτι ἔχει τινὰς ιδιότητας κοινῇ ἀνεγνωρισμένας, καὶ ἐπὶ τῶν δεδομένων τούτων βασιζει τὰς περὶ τῆς φύσεως αὐτοῦ ἐρεῦνας. Τοῦτο εἶναι χαρακτηριστικὸν τῆς ὅλης τῶν νεοπλατωνικῶν μεθόδου: Πάντες σχεδὸν γράφουσιν οὐχὶ ἐπὶ τῷ καταρτύσει νέον τι καὶ τέλειον φιλοσοφικὸν σύστημα, ἀλλ' ἀπλῶς ἀναπτύσσοντες πλατωνικὰς ἰδίως διδασκαλίας, ὧν ἐπαγγέλλονται, καὶ θεωροῦνται ὅτι εἶναι πιστοὶ διερχομένης. (3) Ἐὰν αἱ θεμελιωδέστερα ἀρχαί, ἀφ' ὧν ὁ

(1) Ἐὰν ὁ διάλογος οὗτος ἐγγράφη ἀληθῶς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος, τοῦθ' ὅπερ διαμφισβητεῖ ὁ Zeller: *Die Philosophie der Griechen* II σελ. 418.

(2) Ὅρισμὸς τοῦ καθ' ἑαυτὸ καλοῦ κατ' Ἀριστοτέλη, ὡς ἔχουσι σήμερον τὰ συγγράμματά του, ἀπαντᾷ ἐν τῇ *Ρητορικῇ* I, 9 ἐν ἀρχῇ «Καλὸν ἐστίν, ὃ ἂν δι' αὐτὸ αἰρετὸν ἐν ἐπιαινετῶν ᾗ ἢ ὃ ἐν ἀγαθὸν ἐν ἡδῶ ᾗ ὅτι ἀγαθόν.» Ὁ Πλάτων ὀρίζει τὸ ἐν δὲ καλὸν ὡς «τὸ ἐν τῷ θεωρεῖσθαι χαίρειν ποιοῦν τοὺς θεωροῦντας. *Γοργ.* 474, D. Τελειότερον δὲ τὸ αἰσθητὸν καλὸν ἐν Ἰππία τῷ μείζ. 297, E. λέγων ὅτι «ὃ ἂν διὰ τῆς ἀκοῆς καὶ τῆς ὄψεως (χαίρειν ἡμᾶς ποιῆ) τοῦτο φαιμὲν εἶναι καλόν» καὶ 298: «τὸ καλὸν ἐστὶ τὸ δι' ἀκοῆς καὶ ὄψεως ἡδῶ.» Τὸν ὀρισμὸν ὁμοῦς τοῦτον ἐλέγχει ὡς ἄστοπον ὁ Ἀριστ. ἐν *Τοπ.* VI, 7 σελ. 146 ἐκδ. Weitz. Ἐσφαλμένως δὲ ὁ F. Gregorovius φρονεῖ ὅτι ὁ Ἀριστ. ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ συμφωνεῖ τῷ Πλάτωνι. Ἰδ. κατ.

(3) Παραβλ. Steinhart ἐν τῇ *Pauly's Real-Encyclopaedie* τόμ. 5 σ. 1757. Zeller *Die Philos. der Griechen* τόμ. V. σ. 425-430 Ὁ *Augustinus Contra academ*: III 15 λέγει περὶ τοῦ Πλωτίνου: qui platonius philosophus ita Platonis similis indicatus est, ut in hoc ille revixisse putandus sit.